

Regeringens proposition till Riksdagen om godkännande av överenskommelsen med Kroatien om internationell landsvägstrafik med förslag till lag om sättande i kraft av de bestämmelser som hör till området för lagstiftningen i överenskommelsen

PROPOSITIONENS HUVUDSAKLIGA INNEHÅLL

I propositionen föreslås att Riksdagen godkänner den med Kroatien i februari 2002 ingångna överenskommelsen om internationell landsvägstrafik samt lagförslaget om sättande i kraft av den.

Överenskommelsen är av samma art som de överenskommelser som Finland ingått med vissa andra stater utanför Europeiska unionen och dess syfte är att bringa arrangemangen i fråga om landsvägstransporter mellan länderna i överensstämmelse med internationell praxis.

Ett centralt mål för överenskommelsen är att införa ett system med transporttillstånd för buss- och lastbilstransporter mellan länderna. I överenskommelsen ingår dessutom

bestämmelser om skyldigheten att underrätta den andra fördragsslutande partens myndigheter om förseelser samt påföljderna för dem.

Överenskommelsen träder i kraft trettio dagar från den dag då de fördragsslutande parterna har meddelat varandra att de lagstiftningsåtgärder som är nödvändiga för ikraftsättandet av överenskommelsen har fullföljts.

I propositionen ingår ett förslag till lag om sättande i kraft av vissa bestämmelser i överenskommelsen vilka hör till området för lagstiftningen. Avsikten är att lagen skall träda i kraft vid en tidpunkt som bestäms genom förordning av republikens president samtidigt som överenskommelsen träder i kraft.

INNEHÅLLSFÖRTECKNING

PROPOSITIONENS HUVUDSAKLIGA INNEHÅLL	1
INNEHÅLLSFÖRTECKNING.....	2
ALLMÄN MOTIVERING	3
1. Nuläge och befogenheter.....	3
2. Propositionens mål och de viktigaste förslagen.....	3
3. Propositionens verkningar	3
3.1. Ekonomiska verkningar	3
3.2. Miljökonsekvenser.....	3
3.3. Verkningar för företag	3
4. Beredningen av propositionen	4
DETALJMOTIVERING	4
1. Överenskommelsens innehåll.....	4
2. Lagförslag	5
3. Ikraftträdande	5
4. Behovet av riksdagens samtycke samt behandlingsordning.....	5
LAGFÖRSLAG	8
om sättande i kraft av de bestämmelser som hör till området för lagstiftningen i överenskommelsen med Kroatien om internationell landsvägstrafik.....	8
BILAGA	9

ALLMÄN MOTIVERING

1. Nuläge och befogenheter

Sedan Jugoslavien upplöstes och Kroatien blev självständigt har det visat sig vara nödvändigt att ingå en överenskommelse om landsvägstrafik mellan Finland och Kroatien. Överenskommelsen stabiliserar de administrativa förfarandena i fråga om internationella landsvägstransporter. De båda ländernas trafikministerier har tills vidare utväxlat transporttillstånd enligt internationell praxis för idkande av godstrafik. Trafiken har tills vidare varit mycket småskalig.

Avsikten med överenskommelsen är att finländska trafikidkares landsvägstransporter med Kroatien skall arrangeras så att de kan ske enligt samma principer som i andra central- och östeuropeiska länder utanför Europeiska unionen. Finland har ingått liknande överenskommelser med bl.a. Bulgarien (FördrS 58—59/1970), Polen (FördrS 17—18/1970), Rumänien (FördrS 54—55/1968), Ungern (FördrS 25—26/1968) och Ukraina (FördrS 42—43/2000).

Enligt Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen hör transporter till ett tjänsteområde där medlemsstaterna fortfarande har befogenheter. Fördelningen av befogenheterna är oklar och därför måste kommissionen vid skapande av gemensam transportpolitik i förhållande till tredje land i regel be rådet med transportministrarna om särskilt tillstånd att föra förhandlingar. När gemenskapen ingått en överenskommelse om trafik med ett tredje land kan medlemsstaterna inte längre ingå en överenskommelse om samma sak. Europeiska unionen har bland annat ingått ett avtal om transporter på väg och järnväg med Schweiz (EGT L 114, 30.4.2002, s. 91—27), ett avtal om genomfartstrafik med Ungern (EGT L 108, 18.4.2001, s. 28—47), Rumänien (EGT L 142, 31.5.2002, s. 75—91) och Bulgarien (EGT L 108, 18.4.2001, s. 6—26) samt en överenskommelse om tillfällig internationell persontransport med buss (Interbus-överenskommelsen, EGT L 321, 26.11.2002, s. 13—43). Enligt artikel 25 i Interbus-

överenskommelsen skall bestämmelserna i överenskommelsen ersätta relevanta bestämmelser i andra avtal mellan de avtalslutande parterna. Kroatien har den 1 augusti 2003 tillträtt Interbus-överenskommelsen och därför ersätter bestämmelserna i den bestämmelserna om tillfällig trafik i artikel 4 i denna överenskommelse.

2. Propositionens mål och de viktigaste förslagen

Bestämmelserna i överenskommelsen ger trafikidkare i båda länderna ömsesidig frihet att utöva transportnäringen vid landsvägstransporter mellan och genom länderna samt från länderna till tredje land.

Genom överenskommelsen skapas också etablerade förfaringssätt ländernas myndigheter emellan för behandling av hinder som försvårar landsvägstransporter. Dessutom har man kommit överens om att ländernas egna författningar och internationella överenskommelser skall iakttas.

3. Propositionens verkningar

3.1. Ekonomiska verkningar

Överenskommelsen har inte några verkningar på statsbudgeten.

3.2. Miljökonsekvenser

Landsvägstrafiken mellan Finland och Kroatien har varit av ringa omfattning. Överenskommelsen förväntas inte avsevärt öka landsvägstrafiken mellan de två länderna och sålunda har överenskommelsen inga miljökonsekvenser.

3.3. Verkningar för företag

Landsvägstrafiken mellan Finland och Kroatien väntas vara av ringa omfattning även i fortsättningen och därigenom har överenskommelsen inga betydande verkningar för företag. Med överenskommelsen

befästs förfaringsätt i enlighet med nuvarande praxis.

4. Beredningen av propositionen

Skriftväxling om överenskommelsen gällande internationell landsvägstrafik mellan Finland och Kroatien förekom i flera år under 1990-talet. Överenskommelsen under-

teknades i Helsingfors den 20 februari 2002.

Regeringens proposition har beretts som tjänsteuppdrag vid kommunikationsministeriet. Utlåtanden om propositionen begärdes av utrikesministeriet, finansministeriet och justitieministeriet. De givna utlåtandena har beaktats vid den fortsatta beredningen av propositionen.

DETALJMOTIVERING

1. Överenskommelsens innehåll

Artikel 1. I artikeln fastställs överenskommelsens tillämpningsområde. Enligt överenskommelsen har trafikidkare i båda länderna rätt att idka internationell landsvägstrafik mellan eller genom länderna. Överenskommelsen gäller person- och godstrafik.

Artikel 2. I artikeln sägs att trafikidkarna skall iaktta den andra fördragsslutande partens lagar och bestämmelser då de idkar vägtrafik inom partens territorium.

Artikel 3. I artikeln sägs att de fördragsslutande parternas behöriga myndigheter gemensamt kommer överens om regelbunden trafik mellan länderna och genom deras territorier och gemensamt fastställer tillståndsvillkoren. Med regelbunden persontrafik i enlighet med artikeln menas närmast sådan linjetrafik som avses i 2 § lagen om tillståndspliktig persontrafik på väg (343/1991), nedan persontrafiklagen.

I artikeln ingår också anvisningar om ansökan om tillstånd och en förteckning över de handlingar som skall fogas till ansökan. Dessutom nämns att originaltillståndet eller en kopia vars riktighet har styrkts av den behöriga myndigheten skall förvaras i fordonet.

Artikel 4. Artikeln innehåller bestämmelser om tillfällig trafik och pendeltrafik. Bestämmelserna tillämpas inte, eftersom Kroatien har tillträtt Interbus-överenskommelsen den 1 augusti 2003 och det i artikel 25 i Interbus-överenskommelsen sägs att bestämmelserna i den skall ersätta relevanta bestämmelser i andra avtal mellan de avtalsslutande parterna.

Artikel 5. Enligt artikeln behövs i regel tillstånd för bilaterala transporter och transitotransporter av varor. För transporter mellan den andra fördragsslutande parten och tredje land behövs specialtillstånd. Om undantag från tillståndsförfarandet överenskomms i artikel 6.

Artikel 6. De i artikeln uppräknade undantagstransporterna inom godstrafik vilka följer internationell praxis befrias från tillstånd.

Artikel 7. Enligt artikeln behövs specialtillstånd av den behöriga myndigheten för person- och godstrafik inom den andra fördragsslutande partens territorium (cabotagetrafik).

Artikel 8. Vid transport av farliga ämnen iaktas enligt artikeln överenskommelsen om internationell transport av farligt gods på väg (ADR) (FördrS 23/1979).

Artikel 9. I artikeln sägs att de definitioner som används i överenskommelser som binder båda de fördragsslutande parterna och de definitioner som används av kommittén för interna transporter vid FN:s ekonomiska kommission för Europa tillämpas i överenskommelsen.

Artikel 10. Enligt artikeln skall specialtransporttillstånd för överskridande av de mått och vikter som förutsätts i den andra fördragsslutande partens författningar skaffas hos den behöriga myndigheten, i Finland hos Vägförvaltningen. Om tillstånd för specialtransport föreskrivs i trafikministeriets beslut om specialtransporter och specialtransportfordon (1715/1992).

Artikel 11. I artikeln fastställs de båda fördragsslutande parternas behöriga myndighe-

ter (i Finland kommunikationsministeriet).

Artikel 12. För administrering av överenskommelsen kan de behöriga myndigheterna tillsätta en blandad kommitté som sammanträder vid behov.

Artikel 13. Enligt artikeln är de behöriga myndigheterna i båda länderna skyldiga att underrätta den andra fördragsslutande partens behöriga myndigheter om förseelser mot överenskommelsen vilka begås av dess trafikidkare och om påföljderna för förseelserna.

Artikel 14. Enligt punkt 1 i artikeln ersätter överenskommelsen den överenskommelse om landsvägstrafik som ingåtts mellan Finland och Jugoslavien år 1976. Upplösningen av det forna Jugoslavien ledde till en folkrättslig situation där ingen av de nya staterna ansågs vara efterträdande stat. På grund av detta kunde inte heller statsfördragen mellan Finland och Jugoslavien automatiskt fortsätta att gälla mellan Finland och någon av de nya staterna som uppkommit efter splittringen av Jugoslavien och därför gäller varken överenskommelsen från 1976 eller lagen om sättande i kraft av den. Följaktligen är punkt 1 i artikeln verkningslös.

I artikeln fastställs när överenskommelsen träder i kraft. Överenskommelsen träder i kraft trettio dagar från den dag då de fördragsslutande parterna har meddelat varandra att de lagstiftningsåtgärder som är nödvändiga för ikraftsättandet av överenskommelsen har fullföljts.

Överenskommelsen gäller ett år från den dagen då den träder i kraft och fortsätter därefter automatiskt att gälla ett år i sänder om inte den ena fördragsslutande parten säger upp den tre månader före årets slut.

Enligt artikeln har överenskommelsen under tecknats på finska och kroatiska, vilka båda texter anses äga samma giltighet.

2. Lagförslag

Lag om sättande i kraft av de bestämmelser som hör till området för lagstiftningen i överenskommelsen med Kroatien om i internationell landsvägstrafik

1 §. Paragrafen innehåller en föreskrift om sättande i kraft av de bestämmelser som hör

till området för lagstiftningen i överenskommelsen.

2 §. Paragrafen innehåller en bestämmelse enligt vilken den ena fördragsslutande partens behöriga myndigheter till den andra fördragsslutande partens behöriga myndigheter kan överlåta uppgifter om förseelser mot överenskommelsen som en enskild trafikidkare begått och om de påföljder som trafikidkaren påförts. Bestämmelsen är nödvändig eftersom det enligt lagen om offentlighet i myndigheternas verksamhet (621/1999) inte är möjligt att lämna ut uppgifter till en annan stats myndigheter, om inte något annat bestäms särskilt i lag.

3 §. Lagen föreslås träda i kraft genom förordning av republikens president samtidigt som överenskommelsen träder i kraft vid en tidpunkt som bestäms genom förordning.

3. Ikraftträdande

Överenskommelsen träder i kraft trettio dagar från den dag då de fördragsslutande parterna har meddelat varandra att de lagstiftningsåtgärder som är nödvändiga för ikraftsättandet av överenskommelsen har fullföljts. Avsikten är att det lagförslag om ikraftsättande som ingår i propositionen skall träda i kraft vid en tidpunkt som bestäms genom förordning av republikens president samtidigt som överenskommelsen träder i kraft.

4. Behovet av riksdagens samtycke samt behandlingsordning

Enligt 94 § 1 mom. grundlagen krävs riksdagens godkännande för bland annat sådana fördrag och andra internationella förpliktelser som innehåller bestämmelser som hör till området för lagstiftningen. Enligt grundlagsutskottets tolkningspraxis avser denna befogenhet hos riksdagen alla de bestämmelser i internationella förpliktelser som i materiellt hänseende hör till området för lagstiftningen. En bestämmelse skall anses höra till området för lagstiftningen om den gäller utövande eller begränsning av någon grundläggande fri- eller rättighet som är skyddad i grundlagen, om den i övrigt gäller grunderna för individens rättigheter eller skyldigheter, ifall det om den sak som bestämmelsen gäller enligt

grundlagen skall föreskrivas i lag, om det finns lagbestämmelser om den sak som saken gäller eller om det enligt rådande uppfattning i Finland skall lagstiftas om saken. Frågan påverkas inte av om en bestämmelse strider mot eller överensstämmer med en lagbestämmelse i Finland (GrUU 11, 12 och 45/2000 rd).

I vissa artiklar i överenskommelsen behandlas tillståndssystem, tillståndskrav och tillättna trafikformer med avseende på internationell landsvägstrafik. Lagstiftningsordningen av dessa artiklar skall fastställas med beaktande av 18 § 1 mom. grundlagen enligt vilket var och en har rätt att skaffa sig sin försörjning genom näring han eller hon valt fritt. Grundlagsutskottet har i sin utlåtandep Praxis (GrUU 35/1998 rd, 4 och 23/2000 rd) ansett näringsfriheten i enlighet med 18 § 1 mom. grundlagen vara huvudregeln, men haft den uppfattningen att näringsverksamhet i undantagsfall kan förenas med tillståndspflicht. Utskottet har ansett det vara viktigt att bestämmelserna som gäller förutsättningarna för beviljande av tillstånd och tillståndets varaktighet skall göra det möjligt att förutse myndigheternas verksamhet. Om tillståndspflicht för näringsverksamhet skall alltid föreskrivas i lag.

I artikel 1 i överenskommelsen fastställs överenskommelsens tillämpningsområde. Bestämmelserna i artikeln påverkar indirekt tolkningen och tillämpningen av materiella bestämmelser som hör till området för lagstiftningen i överenskommelsen och hör också själva till området för lagstiftningen.

Artikel 3 i överenskommelsen gäller tillstånd som behövs för regelbunden busstrafik och som de båda fördragsslutande parterna behöriga myndigheter beviljar för deras eget territorium. Enligt 18 § 1 mom. Finlands grundlag har var och en i enlighet med lag rätt att skaffa sig sin försörjning genom arbete, yrke eller näring som han eller hon valt fritt. Bestämmelserna i artikeln gäller utövande och begränsning av i grundlagen skyddad näringsfrihet. Om regelbunden bussstrafik föreskrivs i persontrafiklagen. Bestämmelserna i artikeln hör till området för lagstiftningen.

Enligt artikel 4 i överenskommelsen krävs inget tillstånd för bilateral persontrafik eller

tillfällig persontransitotrafik. För trafik som befriats från tillståndsplikten behövs dock ett transportdokument som undertecknats av trafikidkaren och ett transportdokument inklusive passagerarförteckning som bekräftats av de behöriga tullmyndigheterna. Bestämmelserna i artikeln gäller grunderna för trafikidkarnas rättigheter och skyldigheter. Om tillfällig persontrafik föreskrivs i persontrafiklagen. Bestämmelserna i artikeln hör till området för lagstiftningen.

Enligt artikel 5 i överenskommelsen är bilateral godstrafik eller godstransitotrafik i regel tillståndspliktig. För transporter mellan den andra fördragsslutande parten och tredje land krävs specialtillstånd. Med stöd av ovan nämnda 18 § 1 mom. grundlagen gäller bestämmelserna i artikeln utövande och begränsning av i grundlagen skyddad näringsfrihet. Om tillståndssystemet för godstrafik föreskrivs i lagen om tillståndspliktig godstrafik på väg (342/1991), nedan godstrafiklagen. Bestämmelserna i artikeln hör till området för lagstiftningen.

I artikel 6 i överenskommelsen finns en förteckning över transporter som befriats från den i artikel 5 föreskrivna tillståndsplikten. Bestämmelserna i artikeln gäller grunderna för trafikidkarnas rättigheter och skyldigheter. Bestämmelserna i artikeln hör till området för lagstiftningen.

Enligt artikel 7 i överenskommelsen krävs för person- eller godstrafik på den andra fördragsslutande partens territorium (cabotagestrafik) specialtillstånd beviljat av behörig myndighet. Med stöd av ovan nämnda 18 § 1 mom. grundlagen gäller bestämmelserna i artikeln utövande och begränsning av i grundlagen skyddad näringsfrihet. Om persontrafik föreskrivs i persontrafiklagen och om godstrafik i godstrafiklagen. Bestämmelserna i artikeln hör till området för lagstiftningen.

Enligt artikel 9 i överenskommelsen tillämpas på överenskommelsen de definitioner som används av kommittén för interna transporter vid FN:s ekonomiska kommission för Europa. Dyliga bestämmelser som definierar begreppen och som indirekt påverkar tolkningen och tillämpningen av materiella bestämmelser som hör till området för lagstiftningen i överenskommelsen hör också själva till området för lagstiftningen (till exempel

GrUU 6/2001).

Enligt artikel 13 i överenskommelsen är båda ländernas behöriga myndigheter skyldiga att underrätta den andra fördragsslutande partens behöriga myndigheter om förseelser mot överenskommelsen som begåtts av den andras trafikidkare och om påföljderna för förseelserna. Med tanke på utbyte av uppgifter om trafikidkare är integritetsskyddet i enlighet med 10 § grundlagen av betydelse. Enligt 10 § 1 mom. grundlagen utfärdas närmare bestämmelser om skydd för personuppgifter genom lag. Bestämmelserna i artikeln hör till området för lagstiftningen.

Överenskommelsen innehåller inte bestämmelser som berör grundlagen på det sätt som anges i 94 § 2 mom. grundlagen. Därför

kan överenskommelsen godkännas med enkel majoritet samt att förslaget till lag om sättande i kraft av den kan godkännas i vanlig lagstiftningsordning.

Med stöd av vad som anförts ovan och i enlighet med 94 § grundlagen föreslås att

Riksdagen godkänner den mellan Republiken Finlands regering och Republiken Kroatiens regering i Helsingfors den 20 februari 2002 ingångna överenskommelsen om internationell landsvägstrafik.

Eftersom överenskommelsen innehåller bestämmelser som hör till området för lagstiftningen, föreläggs Riksdagen samtidigt följande lagförslag:

Lag

om sättande i kraft av de bestämmelser som hör till området för lagstiftningen i överenskommelsen med Kroatien om internationell landsvägstrafik

I enlighet med riksdagens beslut föreskrivs:

1 §

De bestämmelser som hör till området för lagstiftningen i den mellan Republiken Finlands regering och Republiken Kroatiens regering i Helsingfors den 20 februari 2002 ingångna överenskommelsen om internationell landsvägstrafik gäller som lag sådana Finland har förbundit sig till dem.

2 §

Den ena fördragsslutande partens behöriga myndigheter kan till den andra fördragsslutande partens behöriga myndigheter överlåta uppgifter om förseelser mot överenskommelsen som trafikidkare begått samt om de påföljder som trafikidkaren påförts för förseelserna.

3 §

Om ikraftträdandet av denna lag bestäms genom förordning av republikens president.

Helsingfors den 6 februari 2004

Republikens President

TARJA HALONEN

Minister Johannes Koskinen

*Bilaga***ÖVERENSKOMMELSE****OM INTERNATIONELL LANDSVÄGSTRAFIK MELLAN REPUBLIKEN FINLANDS REGERING OCH REPUBLIKEN KROATIENS REGERING**

Republiken Finlands regering och Republiken Kroatiens regering, nedan de fördragsslutande parterna,

som med tanke på sina ekonomiska relationer genom avreglering av trafiken och ömsesidighet vill utveckla person- och godstrafiken mellan sina länder och genom sina territorier,

har kommit överens om följande:

Artikel 1

En trafikidkare som i sitt hemland är berättigad att idka internationell vägtrafik kan med stöd av denna överenskommelse idka internationell vägtrafik inom, från eller genom den andra fördragsslutande partens territorium på de villkor som fastställs i denna överenskommelse.

Artikel 2

Vid vägtrafik inom den andra fördragsslutande partens territorium skall dess lagar och föreskrifter iakttas.

Artikel 3

1. De fördragsslutande parternas behöriga myndigheter kommer gemensamt överens om regelbunden trafik mellan dessa två länder eller genom deras territorier.
2. De behöriga myndigheterna fastställer gemensamt tillståndsvillkoren.
3. En ansökan om tillstånd skall tillställas den behöriga myndigheten i det land där fordonet har registrerats och till ansökan skall fogas handlingar som innehåller nödvändiga detaljerade uppgifter (föreslagna tidtabeller, tariffer och rutter, trafikperioder under året och datum då man planerar att trafiken skall inledas).
4. Vid regelbunden trafik skall originaltillståndet eller en kopia vars riktighet har styrkts av den behöriga myndigheten förvaras i fordonet.

Artikel 4

Tillstånd krävs inte för bilateral persontrafik eller tillfällig persontransitotrafik, men föraren skall ha ett transportdokument som har undertecknats av trafikidkaren och ett transportdokument inklusive passagerarförteckning som har bekräftats av de behöriga tullmyndigheterna.

Artikel 5

Bilateral trafik eller transitotrafik med lastbilar är tillståndspliktig. För lastbilstrafik mellan den andra fördragsslutande parten och tredje land krävs specialtillstånd.

Artikel 6

Tillstånd som avses i artikel 5 krävs inte för transport av följande varor:

- a) flyttgods,
- b) lik,
- c) mäss- och utställningsföremål och tillhörande utrustning,
- d) tävlingshästar, fordon och annan idrottsutrustning som är avsedda för idrottsevenemang,
- e) scendekorationer och tillhörande utrustning,
- f) instrument samt utrustning för radio- och televisionssändningar eller filmproduktion,
- g) fordon som är i olag.

Artikel 7

För person- eller godstrafik mellan två orter på den andra fördragsslutande partens territorium (cabotage) krävs specialtillstånd.

Artikel 8

Vid transport av farliga ämnen skall bestämmelserna i den europeiska överenskommelsen om internationell transport av farligt gods på väg (ADR) iakttas.

Artikel 9

På denna överenskommelse tillämpas definitionerna i internationella överenskommelser och de definitioner som används av kommittén för inlandstransporter vid FN:s ekonomiska kommission för Europa.

Artikel 10

Om de mått och vikter som används vid transporter avviker från de gränsvärden som är tillåtna inom den andra fördragsslutande partens territorium skall specialtillstånd för transportererna skaffas hos de behöriga myndigheterna i landet i fråga.

Artikel 11

Behöriga myndigheter som kommer överens om frågor i anslutning till tillämpandet av denna överenskommelse är
Finlands kommunikationsministerium och
Kroatiens sjöfarts- och kommunikationsministerium.

Artikel 12

För verkställandet av denna överenskommelse kan de fördragsslutande parterna tillsätta en blandad kommitté som sammanträder på begäran av någondera fördragsslutande parten.

Artikel 13

Om en trafikidkare från den ena fördragsslutande parten bryter mot en bestämmelse i denna överenskommelse inom den andra fördragsslutande partens territorium skall den behöriga myndigheten hos den fördragsslutande part inom vars territorium förseelsen skedde utan att detta begränsar tillämpandet av lagliga straffåtgärder inom dess eget territorium anmäla detta till den andra fördragsslutande parten, som vidtar de åtgärder som föreskrivs i dess nationella lagstiftning. De fördragsslutande parternas behöriga myndigheter underrättar varandra om de straffåtgärder som vidtagits.

Artikel 14

1. När denna överenskommelse träder i kraft upphör den överenskommelse om internationell landsvägstrafik mellan Republiken Finlands regering och Socialistiska Förbundsrepubliken Jugoslavien som undertecknades i Belgrad den 7 december 1976 att gälla mellan Republiken Finland och Republiken Kroatien.
2. Denna överenskommelse träder i kraft trettio dagar från den dag då de båda fördragsslutande parternas regeringar meddelat varandra att de grundlagsenliga formaliteterna har uppfyllts i de båda länderna.
3. Denna överenskommelse är i kraft ett år från ikraftträdelsedagen och anses därefter automatiskt gälla för ett år i sänder, om inte någondera fördragsslutande parten minst tre månader före årets slut säger upp överenskommelsen.

Upprättad i Helsingfors den 20 februari 2002 i två exemplar på finska och kroatiska, vilka båda texter har samma giltighet.

För Republiken
Finlands regering

För Republiken
Kroatiens regering